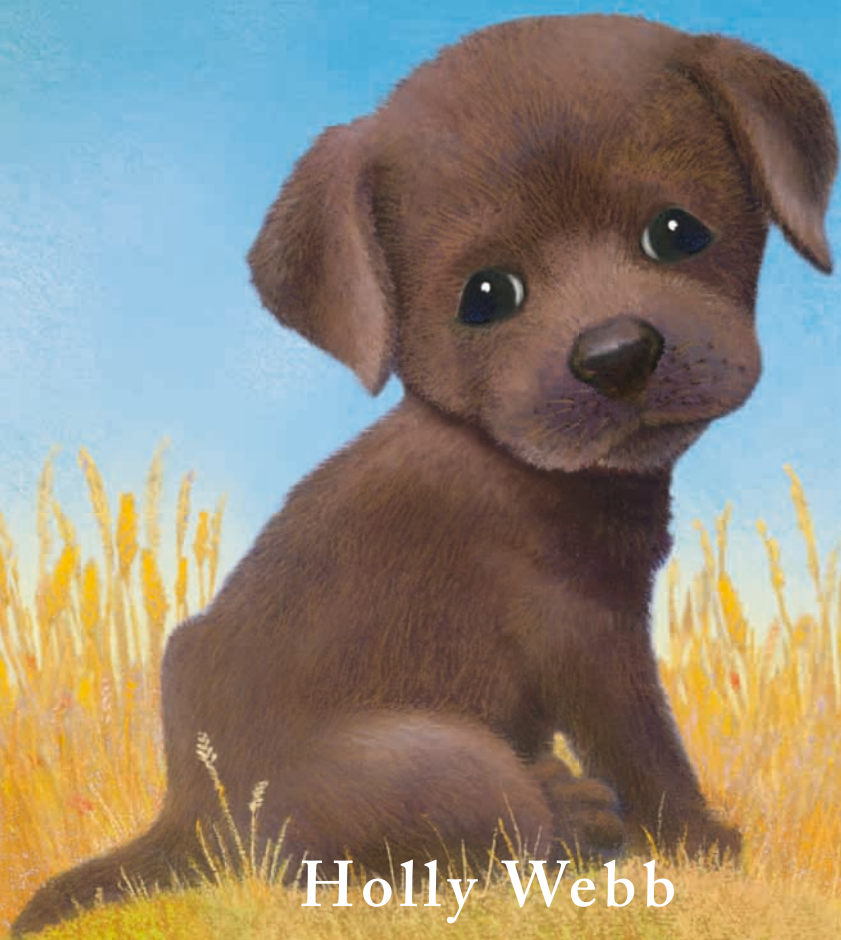

Mazsi elszökik

Holly Webb

HOLLY WEBB

MAZSI ELSZÖKIK

Sophy Williams rajzaival

Harmadik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2012

Első fejezet

– Várjatok! – kiáltott bátyjai, a két ikerfiú után Sophie. Olyan gyorsan pedálozott, ahogy csak telt tőle, ám a fiúk sokkal nagyobbak voltak nála, és múlt hónapban óriási mountain bike-okat kaptak a születésnapjukra. Sehogy sem érheti utol őket, hacsak nem lassítanak. – Tom! Michael! Lécci, várjatok meg!

Tom és Michael visszakanyarodott, és visszaszárguldott Sophie-hoz. Fékeztek, és jókora porfelhőt verve megálltak.

– Mozogj már, Sophie! Próbáld kicsit gyorsabban pedálozni! – szólt hűgához nevetve Michael.

– Ugyan már, Mikey, ne légy igazságtalan, hiszen Sophie-nak olyan rövid a lába! – vigyorgott Tom Sophie-ra, aki mérgesen nézett vissza rá.

– Nem pihenhetnénk egy percig? – kérlelte a fiúkat Sophie. – Szeretném nézni a kutyákat, ez a legjobb itt a parkban. Kíváncsi vagyok, sétáltatnak-e ma ismerős kutyusokat!

– Na jó – egyezett bele Tom.

Michael kétségbeesetten nézett fel az égre.

– De csak egy percre! Tisztára kutyabolond vagy, Sophie Martin! – vigyorodott a hűgára.

Letolták a bicikliket az ösvényről, majd egy padra roskadtak, és végignézték a kutyáktól és kutyasétáltatóktól nyüzsgő parkon. Innen látni a legjobban a kutyákat, erről a kis magaslatról belátni az egész területet.

– Odass, Sophie, ott az a bolond vörös szetter, a kedvenced! – mutatott Michael az egyik ösvényen ugránczó kutyára: vörös bundáján megcsillant a napfény.

Sophie kuncogva nézte, ahogy a kutya körbe-körbe futkos, és ágakat bökdös az orrával. A gazdája vissza akarta vele hozatni a labdáját, de a kutya ügyet sem vetett rá.

– Ha nekem kutyám volna – sóhajtott fel Tom –, sokkal jobban idomítanám, mint ezt, szegényt. Hiszen azt se tudja, merre szaladjon!

– Nehéz lehet kutyát idomítani – vélte Sophie.

– Hát persze – bólintott Tom. – Ezért szaladgál annyi neveletlen kutya. Az emberek nem vesződnek azzal, hogy rendesen betanítsák a kutyájukat, csak hagyják, hogy csináljon, amit akar, hiszen ez könnyebb, mint rendes viselkedésre szoktatni.

– Oké – szólalt meg Michael. – Ha választhatnál, milyen kutyát szeretnél? Anya és apa megígérték,

hogy egyszer majd kaphatunk kutyát. Amikor legutóbb kérdeztem, apa nem is vágta rá rögtön, hogy „nem”.

Tom füttyentett.

– Hát, az biztos, hogy én nem választanék valami vakkantgató kis vacakot. Olyan kutyát szeretnék, amit rendesen meg lehetne járatni. Például egy dalmatát.

– Ühüm, egy dalmatát én is elfogadnék. Vagy egy golden retrievert – mélázott Michael. – De jó lenne,

ha most kaphatnánk kutyát, éppen a vakáció előtt!
Egész nyáron járhatnánk vele jó nagyokat!

Tom bólintott.

– De ne nagyon reménykedj! Hát te mit szeretnél,
Sophie?

Sophie tekintete az ösvényen járt, amelyiken az
előbb feljöttek.

– Én labradort szeretnék. Csokoládébarnát, ami-
lyen Mazsi. Odanézzetek! Nem ő jön erre? Nézzétek
csak...

– Most éppen mit művelt? – kérdezte Tom.

Sophie eltakarta a száját, hogy elfojtsa a kuncogását a csokoládébarna labradorkölyök láttán, aki ugrándozás közben alaposan belebonyolította gazdáját a pórázba.

– Hoppá – motyogta Tom, Michael pedig kíváncsián felpattant a padról.

– Hű, ez fájhatott. Mit gondoltok, menjünk oda segíteni?

Mazsi az ösvényen állt, és zavartan nézett le a gazdájára. *Mi a csudát művelsz ott lent?* – kérdezte a pillantása. A gazdája komoran letekerte bokájáról a pórázt, és megpróbált talpra kecmeregni a csipkebokorból.

Sophie a fiúkra nézett.

– Biztosan segítenünk kellene, de Mazsi gazdája annyira mogorva! Talán ránk is kiabálna.

– Jenkins a neve – mondta Tom. – Hallottam, ahogy egy szomszédal beszélgetett múltkor, amikor elmentünk a háza előtt.

Michael bólintott.

– Szerintem Sophie-nak igaza van. Jenkins bácsi biztos reméli, hogy senki se látta meg. Nézzünk másfelé, amikor ideér.

A három gyerek ártatlan tekintettel bámult a parkban a tó felé, mintha nem is látták volna, amint Mazsi elgáncsolta a gazdáját.

– Jó napot kívánok! – köszönt udvariasan Michael, amikor az öregúr odaért és igyekezett maga mellett tartani Mazsit. Jenkins úr a Martinékével párhuzamos utcában lakott, a két ház kertje összeért, hát a gyerekek gyakran látták az öregurat. Édesanyjuk mindig köszönt is neki, amikor az utcán elment mellette.

– Hmf – morgott valamit Jenkins úr, és komoran elbaktatott mellettük.

– Látjátok? Szörnyen mogorva! – suttogta Sophie, miközben az öregúr eltűnt az ösvényen.

– Én is mogorva lennék, ha belepotyogtam volna a csipkebokorba! – mutatott rá Tom.

Mazsi bezzeg örült, hogy üdvözölték. Hátranézett és barátságosan ugatott, miközben Jenkins úr rövidebbre fogta a póráz. Mazsi szerette ezeket a gyerekeket. Mindig mosolyognak, amikor megpillantják, sőt a kislány egyszer udvariasan megkérte a gazdát, hogy hadd simogassa meg Mazsit. Jenkins úr megengedte, a kislány pedig gyönyörűnek találta Mazsit, és kedvesen megvakargatta a füle tövét.

– Mozgás, Mazsi! – mordult fel Jenkins úr, Mazsi pedig felsóhajtott. A gazda megint haragszik rá. Pedig nem szándékosan lökte fel. Annyi finom szag van a parkban, ő igazán nem tehet róla, hogy az ösvény itt is, ott is mindenféle jó szagot kínálgat. Szerette volna valamennyit megszimatolni, csak az a buta póráz a gazda lábára tekeredett. Ez is csak arra vall, hogy a póráz nem valami jó gondolat. Ő legalábbis sokkal szívesebben szaladgál póráz nélkül. Különösen, ha mókust lát a közelben.

Közben egy kis ligethez értek – itt bizonyára mókuskok is szaladgálnak! Mazsi felnézett, és reménykedve felugatott.

– Nem, buta kutya, nem veszem le rólad a pórázt – közölte Jenkins úr, de ugyanakkor szeretettel megveregette a kutya fejét, és Mazsi tudta, hogy a gazda már nem haragszik. – Nem bizony, mert árkonbokon túl lennél, mire utolérhetnék. Sajnálom, Mazsikám, haza kell mennünk. A lábam már nem olyan fürge, mint ifjú koromban, különösen amióta keresztülrángattak egy csipkebokon... Na gyere, kutyuskám, gyere! Hazamegyünk.

Mazsi szomorúan vinnyogott. Értett már néhány szót, a „hazamegyünk” is közéjük tartozott. Csak nem mennek máris haza? Ez nem volt valami kiadós séta! Mazsi legszívesebben egész nap sétált volna, megmegszakítva egy kis szundikálással, meg jó néhány kiadós étkezéssel. Az lenne csudajó!

– Nézd, anya, Mazsi már megint kint van a kertben – bökte meg édesanyja karját Sophie, amikor Jenkins úr háza elé értek. Elkezdődött a nyári vakáció, nagyon meleg volt, a tóhoz indultak hűsölni. – Folyton kaparja a kerítést, biztosan szeretne kijönni! Tegnap is ezt csinálta, mikor erre mentem el, hogy elköszönjek Racheltől. Amikor kint voltam a kertben, onnan is hallottam, hogy Mazsi nagyon ugat.

Anya megállt, és elgondolkodva pillantott a kerítésen át Mazsira.

– Láttad mostanában Jenkins bácsit? – kérdezte Sophie-tól. – Mert én már egy ideje nem láttam, pedig azelőtt gyakran találkoztam vele a boltban.

Sophie megrázta a fejét.

– Úgy egy-két hete láttam utoljára a parkban, amikor Mazsi elgáncsolta. Amióta nincs tanítás, nem láttam, pedig annak már egy hete.

Sophie felsóhajtott. Alig egy hét telt el a vakációból. Örülnie kellene, hogy még öt hétig tart a szabadság

– csakhogy a legjobb barátnője, Rachel tegnap elutazott családotul Írországba, és ott tölti az egész szünidőt. Sophie el sem tudta képzelni, mihez kezd egész nyáron, ha nem lóghat naphosszat Racheléknél. Tor-kig volt már a bátyjaival. Nemcsak idősebbek nála, és állandóan dirigálják, de ráadásul Tom és Michael elválaszthatatlanok. Nem kérnek belőle, hogy a húgocskájuk egész álló nap a sarkukban járjon és nyag-gassa őket. Sophie és Rachel kölcsönösen megígérték, hogy rendszeresen e-maileznek, és egy csomó muris képelepet küldenek majd egymásnak. Csakhogy az nem olyan, mint amikor az ember legjobb barátnője ott lakik a szomszédban.

Mazsi felnézett Sophie-ra, és reménykedve ugatott. *Séta? Lécci!* – rimázkodott. Felismerte Sophie-t, aki gyakran megállt a kerítésnél, és szólt hozzá néhány kedves szót. Mazsi néha a szomszéd kertből is hal-lotta a hangját. Sophie mindig olyan barátságosnak hangzik.

– Szegény Mazsi! Nézd, milyen szomorú! – mondta Sophie. Bárcsak megsimogathatná! Tudta, hogy Mazsi barátságos kutya, de anya megígértette vele, hogy csak akkor simogat meg egy kutyát, ha a gazdája megengedi.

– Ha jól meggondolom, a múlt héten láttam Jenkins urat a szupermarketben: bottal járt – mondta elgondolkodva anya. – Talán nem bírja már sétáltatni

Mazsit, ezért kapar ilyen türelmetlenül ez a kiskutya. Szeretne kiszabadulni.

– Sajnálom, Mazsi, úszni megyünk, különben szívesen elvinnénk sétálni. Nézd, anya, biztosan megérti, amit mondtam! A füle egészen lekonyult, és már nem is csóválja a farkát – mondta Sophie, miközben búcsút intett a kiskutyának.

Mazsi nagy, szomorú barna szemével utánuk bámult. Jó ideje nem volt már része kiadós sétában. A gazda szívesen kiengedi-beengedi, ahányszor csak kéri, de úgy látszik, sétálni már nem szeret. A kert jó nagy – körülveszi a házat –, de mégsem ugyanaz, mint egy rendes séta. Mazsi szomorúan vinnyogott, és megint a kerítést kezdte kaparni. Talán egymagában is elmehetne sétálni egyet, ha átjuthatna a kerítésen. Vagy esetleg alatta.

– Mazsi! Mazsi! – hallotta a gazda hívását, és mindjárt hegyezni kezdte a fülét. Talán a gazda jobban érzi magát, és mégiscsak elmehetnek járni

egyed! Mazsi hátrarohant – Jenkins úr már nyitotta is neki az ajtót.

– Végre itt vagy! Jó sokáig kint maradtál, Mazsi!

Jenkins úr lehajolt, hogy megpaskolja a kiskutyát. Másik kezével nem engedte el a botot.

Mazsi reménykedve nézett fel rá, aztán a pórázra, ami ott lógott a fogason, éppen a gazda gumicsizmája fölött. Mazsi izgatottan vakkantott, és olyan sebesen csóválta a farkát, hogy csak elmosódó foltnak látszott.

– Mazsikám, bárcsak elmehetnénk, szegénykém! No, majd nemsokára, ígérem.

Mazsi farka lekönyult. Lassan bebaktatott a nappali

szobába, és összegömbölyödött a párnáján, a gazda széke mellett. Jenkins úr leült a kiskutya mellé, és szeretettel simogatta a fejét. Mazsi megnyalta a gazda kezét. Rajongásig szerette a gazdát, még ha nem is lehet mindig nagyokat sétálni vele.

Második fejezet

– Óvatosan lépkedjete a csatorna menti ösvényen! – figyelmeztette őket édesanya. – Különösen te, Sophie. Nem mégyszé közel a széléhez, ugye?

– Nem vagyok már kisbaba, anya! Van magamhoz való eszem! – méltatlankodott Sophie. – Oké, megígérem, hogy nagyon vigyázok!

– Hát jó. Tom és Michael, ugye szemmel tartjátok a húgotokat? Ne tekerjete előre!

Sophie bátyjai bólintottak, de már alig várták, hogy felkaphassanak a biciklijükre, még ha kénytelenek is Sophie-t magukkal vinni.

Pompás, napos szombat délután volt, anya és apa éppen a konyhát festette, hát nem bánták, ha a gyerekek nincsenek láb alatt. A csatorna menti ösvény volt a Martin család második legkedvesebb sétahelye és bicikliútja. Szerencsére nem volt messze a házuktól.

Anyának tett ígéretük ellenére Michael és Tom előreszáguldottak. Egyikük néha azért visszakarikázott megnézni, hogy vajon minden rendben van-e Sophie-val, de rendben volt – mi tagadás, Sophie szívesebben biciklizett egymaga. Így kedvére megállhatott és szóba elegyedhetett a kerítésen üldögélő vörös macskával – a kandúr kegyeskedett megengedni, hogy Sophie megsimogassa –, és amikor kiért a csatorna partjára, megcsodálhatta a sarkon növő orgonabokorra telepedett pillangókat. Kényelmesen elnézelődhetett, nem sürgették folyton a fiúk.

Sophie nyomta a pedált, és vigyázott, hogy távol maradjon a part szélétől, ahogy anya megígértette vele. A csatorna visszaverte a ragyogó napfényt,

de a csillogó felszín alatt mély és sötét volt a víz.

Sophie bekanyarodott.

Azt hitte, mindjárt fel-

bukkan Tom és

Michael, hogy

megnézzék, min-

den rendben van-e vele – a bátyjai helyett azonban egy ismerős kutyát pillantott meg.

Mazsi!

A szép kis labrador a víz szélét szimatolta. Sophie közelebb karikázott, és elmosolyodott Mazsi jókora, csokoládébarna mancsai, lebegő füle láttán.

Sophie körülnézett, Jenkins bácsit keresve. De sehol sem látta, és az az ijesztő érzése támadt, hogy Mazsi talán megszökött. Nem elég idős, nem elég megfontolt, hogy póráz nélkül futkosson – de nini, ott is a póráz, Mazsi a sárban vonszolja maga után! Biztosan kitepte Jenkins bácsi kezéből!

Mazsi nem vette észre Sophie-t. A csatornán úszó faágot figyelte, és azon töprengett, vajon elérheti-e. Előrehajolt. Olyan remek ágnak látszik – hosszú, vastag és csudásan sáros –, és ott van egy lábnyújtásnyira! Mazsi a víz fölé hajolt. Ha csak az ág végét a fogai közé kaphatná... De egy kicsit távolabb volt. Mazsi megint próbálkozott, ezúttal még mélyebben hajolt a víz fölé.

– Mazsi! Vigyázz! – kiabált Sophie. – Belepotyogsz!

Mazsi megrettent Sophie kiáltása hallatán, és gyorsan hátrált egy lépést. Csakhogy a csatorna partja sáros volt, a sár pedig síkos, és Mazsi mancsai megcsúsztak. Riadtan igyekezett visszaevickélni a partra, de egyre csak beljebb csúszott, megállíthatatlanul.

Sophie ledobta a biciklit, és rohant, hogy megragadja Mazsi pórázát. Épp akkor sikerült elkapnia, amikor a kiskutya két elülső mancsa belecsúszott a vízbe. Sophie húzta a pórázt, amilyen erősen csak bírta, és

igyekezett hátradőlni – Mazsi ugyan kicsike volt, de meglehetősen súlyos. Sophie megrettent: vajon nem rántja-e magával őt is Mazsi a vízbe? De végül, nagy nehezen, sikerült visszarángatnia a kiskutyát.

– Semmi baj, Mazsi – ölelte magához a reszkető kis jószágot. – Jaj nekem, csuromvíz a lábad! De ne félj, nem lesz semmi baj – suttogetta megnyugtatóan. Mazsi Sophie pólójába fúrta az orrát, belélegezte a megnyugtató szagot. Sophie megmentette!

– Mazsi! Mazsi! – botorkált oda botjára támaszkodva Jenkins úr, amilyen

gyorsan csak telt tőle. – Mi történt? Csak nem esett be a csatornába? – kérdezte aggodalmasan. – Láttam, hogy húzod a pórázát – nem történt bajod? És Mazsinak?

Lassan lehajolt, megsimogatta Mazsit, a kiskutya a gazda lábához húzódott, és félős kis vinnyogást hallatott.

– Jaj, Mazsi, te buta kis jószág, mit műveltél? – Jenkins úr felnézett, és mentegetőzve mosolygott Sophie-ra. – Kitépte a kezemből a pórázt, és elszaladt. Jó ideje nem voltunk sétálni. Mazsi nagyon izgatótt, hogy végre megint kint lehet.

Sophie rámosolygott Jenkins úrra, bár még mindig hevesen vert a szíve. Ugyancsak félelmetes volt az elmúlt néhány perc!

– Nem esett a vízbe. Épp csak megcsúszott, de sikerült megragadnom a pórázt. Csak a mancsa lett vizes.

– Sophie! Semmi bajod? – nyargalt oda Tom és Michael. Aggodalmas képet vágtak. A kis hóguk,

akit szemmel kellett volna tartaniuk, ott ül a csatorna partján, egy csuromvíz kutyával, a biciklijé meg a fűben hever!

– A vízben pancsoltál? Nem megmondta anya, hogy ne menj egészen közel a parthoz?! – kiáltott Tom.

– Eszemben sem volt! – méltatlankodott Sophie.
Jenkins úr felnézett a fiúkra.

– A húgotoknak köszönhető, hogy Mazsi nem esett a vízbe. Sophie remek kislány! Huhh... – Lassan felgyenesedett. – Azt hiszem, kicsit túlméreteztük ezt a sétát, Mazsi. Várhattunk volna még egy-két napot.

– Segítsek hazavezetni Mazsit? – kérdezte Sophie.
Jenkins úr rámosolygott.

– Nagyon kedves, hogy felajánlod, de ti még nem akartok hazamenni, igaz? Nem szeretném elrontani a napotokat.

– Ugyan, dehogy rontaná el! Anya nem haragudna, ha visszamennék, igaz? – nézett Sophie a bátyjaira.

A két fiú összenézett.

– Megyünk mi is – mondta Tom. – Tolhatjuk a bringádat, míg te Mazsit vezeted.

– Ó, a bringáról meg is feledkeztem! – vallotta be Sophie. – Annyira izgalmas, hogy egy ilyen gyönyörű kiskutyát sétáltathatok!

– Ugye milyen szép? – biccentett Jenkins úr, és mindannyian lassan megindultak hazafelé. – Bár mostanában kicsit nehéz bírni vele. Tele van energiával.

Mazsi ide-oda rohangált, szimatolta más kutyák, emberek nyomát. Sophie nevetve követte, de magában belátta, hogy egy ilyen élénk kis kutya bizony fárasztó lehet Jenkins bácsi számára.

– Ideje lenne elvinnem a kutyaiskolába, de mostanában nemigen tudunk kijárni. Majd nemsokára – tette hozzá Jenkins úr, és nézte a rohangáló kiskutyát.

– Honnan került Jenkins bácsihoz Mazsi? – kérdezte Sophie. Bárcsak neki is lehetne egy ilyen gyönyörű, csokoládébarna kiskutyája!

– Egy tenyésztőtől, aki a város túlsó szélén lakik. A régebbi két kutyámat is tőle vettem, de azok arany labradorok voltak. Mazsi az első csokoládébarna kiskutyám.

– A neve igazán illik hozzá! – mosolygott Sophie.

– Ó, nem én neveztem el. Hanem Phoebe, az unokám. Neki nagyon tetszett ez a név.

– Phoebe itt lakik a közelben? – kérdezte Sophie. – Az iskolában egyetlen Phoebe-t sem ismerek.

– Sajnos nem – ingatta szomorúan a fejét Jenkins úr. – A fiamat messzire helyezték. Most Skóciában élnek. Szeretném majd meglátogatni őket, mert Phoebe nagyon hiányzik.

– Szomorú – bólintott megértően Sophie. – Az én nagypapám Franciaországban él; mi se látjuk valami gyakran. A nagymamám meg a másik nagypapám is szörnyen messzire lakik: Londonban. Gyakran beszélünk velük telefonon, de az nem az igazi, ugye?

– Nem bizony – sóhajtott Jenkins úr. – Phoebe még nem is látta Mazsit, hiszen csak hat hete kaptam. De már küldtem róla fényképet.

Mazsi élvezettel követte a különféle szagokat, és mivel Sophie vezette, siethetett, ahogy csak a lába bírta. Mazsi biztos volt benne, hogy ott nemrég egér járhatott. Erre járt, megállt, majd visszatért amarra – jaj! már megint majdnem a víz partjára ért. Vinyogva hátrált. Szívesen nézi a vizet, de nem szeretne benne fürödni!

Mazsi hálásan nézett fel Sophie-ra, aki szorosán markolta a pórázt. Mazsi nagyon örült, hogy Sophie az imént kihúzta a vízből. Tudta, hogy nem lett volna szabad így elfutnia a gazdától, de hát annyira lassan baktattak! De még egyszer nem művel ilyet, hiszen túlságosan veszélyes. Soha többet nem szökik el...